

שירים

||

...ותכנית נצחי טבעה באפרוריות ארם,
ונטש רג'לי הטופסנית מפְרָבֵבי פְּנִינה;
אוֹרִירַעַפֵּי אֲשֶׁבֶל בָּאָבֶק דָּרְבֵי חַיִּין —
לא עז' בָּאָזְבָּעָדָעָן אַלְטָף שִׁירָאִידְשְׁבָּתוֹתָה, יְהָ!

מיט שְׁבָעֵר תִּים הוֹרְקִים עַל אַרְבָּהָם,
על פְּסָם יְקַשְׂוִי לִי שִׁיבָּקְשָׁתְּדִינְעֻוּמִים,
וְאַהֲלָ פְּסָפִים עַרְטְּלָאִים רָמָו שְׁאַנְגָּתִים,
וּמְתַקְּ גְּעֻנוּמִים טַלְלָ נְתִיכְנְדוּמִים.

ברקיע סְמֵל מְחַקְמָר שְׁבָעֵטִי עַם עַרְבָּב
פּוּבְּרִירַעַשְׁסִים טְרוּטִים, הַם פּוּכְּבִּי הַתּוֹתְבִּים,
וּפּעַרְיַי הַבָּם, יְלָק פְּטוֹת הַפְּגִזְזִין,
וְהַמְּנוּזִי פְּלוּ רָגָם אַיְשָׁם עַל עַרְבִּים.

לְאַשְׁמָש אַתְּמוֹדָר עַל מִישְׁוּרִים דָּרוּכִים,
אֲקַשְׁבָּ בְּקָמָל בְּמַסְהָרִים כֵּל מַחְרָנִים...
וְלְעַצְמֵי אַפְתָּה, אַלְמָש בָּאָנוּי: אַשְׁרִיךְ!
פָּס הַנְּגָן!

וְמה פְּתִים פְּינָוק שְׁבִי: בְּנָד פְּתָן?...
הַשְּׁקָט, הַשְּׁקָט...
בְּאָקְפִּי יְלָזָו עֲנָנִים...
בְּחִיקָה הַאֲשָׁר אַתְּנָדְבָּד בְּעַרְמָלָאַבְּפִי...
נִימְצִים...

עַרְבִּים מְקַרְבִּים עַל צְמָרוֹת הַעוֹלָם,
עַל צְנַיִן הַתְּלִילָם בָּכָר מִתּוֹ הַפְּשָׁרִים.
בְּהַנְּהָה תְּקִיקִוּנָה צְמָתוֹ רַוחַתְּדָקִים,
תִּים שְׁרוּעִים דּוֹמָם פָּאַדְמָת בִּינְזְמִצָּרִים.

נוֹטָף הַלְּגָן פְּגַנְפִּי אַיְקָרִים בְּגַנְוָתָה,
וּמְתִים הָאָרָם לְגַנְעָה אַפְתָּה עַד פּוֹשֵׁךְ,
וְאַתְּהָרִי טְנוֹלָבָן אַיְצָן מְחַרְבִּי "פְּרָנִסִּי"
וּמִי בְּתָרָס קָצָץ בְּגַנְעַוָּתָה, הַאֲנוֹשָׁ?

כָּל קְנִית גְּנַעַץ יְצָה שְׁרָטוֹן אַכְּבָּב...
בָּיו נְבָשָׁת דְּרָשָׁה יְמִינְגָּרָא לִי בְּפָחָר?
וְנוֹקָן אֲמָצָא בֵּי אֶת בְּפָרָא יְשִׁישָׁ? קְנָאתָה בְּפּוֹשֵׁךְ,
וְלִקְוֹל דָּמוֹ בְּגַנְמִיבָּ "בְּרָאָשָׁה" בְּבָחָר?

לִילְעַבְבּוּשִׁי פּוֹלָש בְּקָוִי הַפְּטָרוּמִים,
וַיּוֹם בְּוֹכָה:
מְצִינְזָא, הַעֲדֵי חַי?
וַיּוֹכְבִּתִים וַיְהִי אַפְרָן בְּחַחִים:
מַה תִּינְקֹו בְּאַפְלָה, סְפִיחִי?

וְנָכָר לִי בְּגַנְבְּרִיחָן הַרְזָעָק עֲרֵרִי,
וְנָכָר לִי לְבָהָר בְּאַלְיָן בְּכָוָת נָעַל אַגְּמָן הַתְּלָבָב...
וְלִרְגָּלִי בְּלִי נָעַמְטָל לוֹ פְּנוֹשׁ קִיִּי
עוֹלָמִי הַנְּעִיר —

וְמַה אֲעַצֵּב?

ראיבָן וְלִינְגָרְד

הַזְּיוּת בְּוֹקָר (ספר)

מתגעגעת. עדמו הרמוניות מול אשתו הנכוהה והרזה. הם התנשקו במחתרצים מן הכלא. ראש אחד מוביל רחף במרקם. וה היה ראש וורייל ויינשטיין הבהיר. התיצב והסתכל ארכות באשותו. אשתו הורידה את ראשה מבולבלה, בשורוועותיה תליהות ללא רצון וללא כוות. מהותה מודר היה זה. יצאו הרמוניות, במחלול מול אשתו הנכוהה, בכמה חול לען; צעדיצער, לאטלאט. הן התקרכו בכתה-אות, בתנועה מדוראה, בפניהם צוחקות, ונסנו אחר בכתה אחת, כנלים. התקרכו והתרחקו ושוב התקרכו. הוא נטהה לחירך, אך השפתים החזרות נפתחו, ונתרחבו ובת הצחוק נהפקה להבעת פחד. היה כפפה את כתפייה המחרזרות, נשנה לכל אחד מהמחוללים, בהתחילה מצד שמאל, ובשנתקרבה למרכו נשמע צחוק צעיר והמחוללים בראשיהם המתחוללים ובשפתייהם העסיטיות שלבו ורעוותיהם, נשנו בוחן והתחילן לסוכב ב מהירות. היה, אשתו, ערמה בתוכה החוג, יהודיה, עובה, שפתיה הרקות בעק מלא תפוחים, או כחרושת ארנים הנראים מרוחק, בבלוריות יロקה

עם שקט בוקר של יום ראשון, יום המנוחה, באו מחשבות מורות. לרית האינינגר וילקא נמצאה לא רחוק משפתהדים בבריטון ביטש. מרחוק הניע שאון אוטום של קרון הטרם המתנהל בעצלותים, לאו זכר מהרעש החלוני של ניו-יורק. הכל נרדם. שקט. תקתקו השעון וששוקן הגלים של דוחוף נושא בקצב וישנו. נשימה מדורה באה מנפה הארוך והרזה של אשתו ומעיריסט בנו. מזמן נתקלו ברם מכניה אך כען מהחיצה הפרירה בינויהם. דמיות וקומות שונות השתרעו בפניך. ולרנעים תפס את עצמו צוחק, כועס או תהה ומתחבל לפניו בהתפעלות, מזור. הוא התבונן בנופה הארוך והרזה של אשתו, ולא חשב על-אדותיה ולא ראה אותה. התיצבו שורות-ישורות של גנותות אחרות. גנותות והנעות התנעעו בחלל. ראשיהם בהרים ושתפיהם עסיטיות וריהניות היו להן, והנה הופיעו פנטומים אלה בקצתה, כל הראים ביהר, נראים בעק מל תפוחים, או כחרושת ארנים הנראים מרוחק, בבלוריות יロקה

רכבות מאיצות ורעות מעל לדר羞, בני ארם ממהרים באוטומוביילים, נכנסים לקרונות הטרם, באים יוצאים – והוא ייחידי. עוד שהשניהם את העבורה כנושא טלנרטות בסטרן יונין נד בחוץות ובסדרות של ברוקליין לפעמים עד חצאת הלילה.

ברחובות ובשדרות, ומהו ההבדל? העצים כבני אדם, כאלוות, בעניהם. לא כמו שם, אלא מה שמדובר בו. העץ עצמו אשר הוא בביוק ובכערב, ביום שמש וביום סגריר. היה מעביר אותם בדמיונו וממשטש את צורחות. לבעלת-יבתו הנבואה עם פניה הקטנים והזקנים היה מראה של עץ יבש, חסרענפים, העומד בקצתה הדרתית. בתחום הקטנה הערה והצחקה רמתה לאחיזה העץ על פניו הרקיע. אין דבר. ובכל זאת קשה היה לו בלילתו לבור. קשה היה בלילה חורף ארכוס לשבב יחריו בחדר ולהרגיש את עצמו בדבר שהוא חוץ ממנה, כאלו הוחנה נופג הוא ירע נשים. היה במנרו טרייט בכית, בו היה נכט, ושם היה מחק נשים צבעות. יחריו שורה, חומות בתוך חומות, כמו שרה חטה בשלה המתנשעת בנשוב רוח, וכולם מאושרים, שמחים. הסתכל ברמימות ולבו נקוף. נרמה משומש מה כי הטע לאשתו ילדו, ונצר היה לו.

האהב את אשתי? נפש טוביה הוא. האם לא כן? את כל מעינה שמה בו ובילדת. והרי בעבודתיה רותה כל כה. האם לא בשביון עבדה כל ומן שלמר בקוליין ואחר כה, עד שמצא את המשרת? הריתה שבאהו מן המסנה מן העבודה, עיפה אהרי יום עבירה מונוטונית בסטרן יונין על יד הטלפון ומכונת הכתיבה, ואחריו זה הריתה מתחילה עבדת בבית.

ראתה אותה בעבודה או יחר עס דוללי, שתיהן היו ישבות על יד מכונת הכתיבה, האצבעות על המפתחות. שפופרות הטלפון קשורות לאוניהן ומשנותה הן במשך כל היום מליט בלי שום תיבן וקשר, משנות וcobots על המכונה. רק שמות האותיות: אס-אי-אן-די-קנד; אַרְ-איְ-נֵיְ-אָפְּ-רִינְט; אַיְ-דוֹבְּלְיְ-אִיְ-אוֹ-איְ-

און. וכך בלי סוף. כל היום, שמונה שעות רצופות של חורת מילים ואותיות, בלי שום תוכן עכורה. העבורה היה נוראה, אך היא הרתה פעולות ותיקות, קבלה עשרים ושלשה דולרים לשבוע. והוא עירין לא סיימ, והיה צריך בכיסף.

הלא, בכלל, רק הדרות לה התחיל ללמידה הנדרה. רק בהיות בן עשרים וארבע נכנס לקורליין. אַ, טרם התהתקנן. אספלו לא חשב להתחתקן. בכלל לא חשב על תכילת. נסחף בשפלות החיים היודם יומיים וחדאות היוסדים. תיקף אהרי נמרז את ההייסקסול, אמו הריתה אונורתה לו: היה רופא, היה עורך דין, היה דרבימה – אך הוא לא חשב ולא רצה לחשוב. פאולין, נקתה את השולחן, יצקה את הקפה והסתכלת בחמיות. פאולין, נקתה את השולחן, יצקה את הקפה והסתכלת בחמיות. לאיאן ווינשטיין. שטים היו הם: רוליל עם הדאס הבכיר והחולם, דוליל האקסנטרי. שכלה אמרת תרעה, ופאולין הרותה הנבואה והסקטה. היא הייתה טובת לב, פאולין, amo בעלמיה בוראי רמתה לה. נבואה הימה וכפופה במקצת. נראה תמיד מנוחת לטף את מי שהוא, עיניה החומות היו נורולות ומנעה רך וקל. דברה בקול נמוך וצליל קללה היו מלכבים וטוביים. וזהו פאולין שעסקה בהכנות קפה בשביב החברה. היא נם הנישה. דוליל השותבה או ישבה ושתקה והיא, לאיאן ווינשטיין הנבואה, כחול העיניים, חור או אהרי דוליל והוא, וילקא אחריו פאולין, יצא מה באופן טבעי. לייא היה הירוי היהודי, היה נידול ממוני בשני, נבואה, רחב כתפים ונטול-מנוחה. נולד בפולניה, אביו מת משחפת, והוא עצמו השׂעל תמיד בשועל יבש וקטוע. בהיותו נער חלם להעשות מוסיקאי ובהשארו יתום ובלי אמצעים עבר בכל מימי עכירות והמה לעצמו מילודיות, שחבר. נמותו של וילקא היו מילודיות אלו בתנוונות אטיות של צללים אפרואים-אדרומים וכחוושים. אך יש וליאו היה מתחילה לנוון לו ניון בלחש, הצללים היו מתחילהם להחול סביב-סביב, בלתי-ינחספים כמו בין השמשות. לאtan היה עני לאו נפקחות לרוחה; הסתכל לפניו בחלל מבכלי לזרות דבר – או אולי ראה דרביהם בלי סוף – הקול היה מתבגר, וצצללים השתרעו ועבו. התחליו לזרע, מהה, ומחול משונע של צללים כבדים מסוככים היה מתחילה, לא הייתה עקבות בתנוונות שירותו – בדמיונו של וילקא הם באו בפסיעות ענקיות: מהר-מהר, אפלים-אפלים וענומות עד כדי אכזריות... פרשו יידיהם, התהננו, בכו ביואש, בלי ניצוץ של תקיטה. עני לייא נעצמו, נתרוף, השׂעל, הצללים רפו – ושוב באו בחזון של תנעות רפות, של צללים אפורים ווחלמים.

הואו, ברכיה שלו והעיניהם ההורמות הנדרות התרוצזו הנה והנה כמבקשות מפלט, כחיה שהצירות בתורה... והנופות העזירות של המחוללות עם הדרים הקטנים והפנסים הנכונים הקיפו אותה בשחתת לען. המחות עברו במחירות נפלאה. הסתכלו אחד בשני, האיזו,

התדרפכו. נרמה באילו נאבקים הם המחות השינויים. מכמה דרכים יסתבר אכם? מי יכול את כולם? כמה עולמות אפשר להיות ברנע אחד? כולם באים, כולם כאן, ובמה לבחור?

מבטי נתקל בערימת ילדיו, ומהנות מתנות של נוויות הופיעו בחלל, לבוגרים, ראשי פשתן לrome מחייכים בערומות ומרחפים סכיבם לעדרה. מלמעלה למטה, מלמטה מלמעלה. כולם מרחפים שלובי רודע, עולם יודדים, יודדים ועלים. כן, מהר-מהר על יודר. ופתאום כולם נתכלדו לחון אחר, הרנלים מפשקות והראשים צפופים – שורה אהרי שורה, חומות בתוך חומות, כמו שרה חטה בשלה המתנשעת בನשוב רוח, וכולם מאושרים, שמחים.

הסתכל ברמימות ולבו נקוף. נרמה משומש מה כי הטע לאשתו וילדו, ונצר היה לו.

האהב את אשתי? נפש טוביה הוא. האם לא כן? את כל מעינה שמה בו ובילדת. והרי בעבודתיה רותה כל כה. האם לא בשביון עבדה כל ומן שלמר בקוליין ואחר כה, עד שמצא את המשרת? הריתה שבאהו מן המסנה מן העבודה, עיפה אהרי יום עבירה מונוטונית בסטרן יונין על יד הטלפון ומכונת הכתיבה, ואחריו זה הריתה מתחילה עבדת בבית.

ראתה אותה בעבודה או יחר עס דוללי, שתיהן היו ישבות על יד מכונת הכתיבה, האצבעות על המפתחות. שפופרות הטלפון קשורות לאוניהן ומשנותה הן במשך כל היום מליט בלי שום תיבן וקשר, משנות וcobots על המכונה. רק שמות האותיות: אס-אי-אן-די-קנד; אַרְ-איְ-נֵיְ-אָפְּ-רִינְט; אַיְ-דוֹבְּלְיְ-אִיְ-אוֹ-איְ-און. וכך בלי סוף. כל היום, שמונה שעתיים רצופות של חורת מילים ואותיות, בלי שום תוכן עכורה. העבורה היה נוראה, אך היא הרתה פעולות ותיקות, קבלה עשרים ושלשה דולרים לשבוע. והוא עירין לא סיימ, והיה צריך בכיסף.

הלא, בכלל, רק הדרות לה התחל ללמידה הנדרה. רק בהיות בן עשרים וארבע נכנס לקורליין. אַ, טרם התהתקנן. אספלו לא חשב להתחתקן. בכלל לא חשב על תכילת. נסחף בשפלות החיים היודם יומיים וחדאות היוסדים. תיקף אהרי נמרז את ההייסקסול, אמו הריתה אונורתה לו: היה רופא, היה עורך דין, היה דרבימה – אך הוא לא חשב ולא רצה לחשוב.

היתה לה לאמא חנות מיסורה וסוכריות בקרון רחוב קוינסי בברוקליין. רחוב שקט. בתים ישנים שחומם, בעלי שתי קומות. חיו בקושי. ערבו הקיע החמים היו הcy נעים. היו נכנסים בחורי הסביבה לשחות מיסורה וספרו בדיחות. נס השוטר הארי היה נכנס להחלה, ובו נס בנות השכנית. היה עוזר או לאמו למן מיסורה ונילדת, ובו נס הנוטעים בלי סדר, בקרחות התחלות של הטרף. רק אהרי מות אמא התחל לחפש עבודה. יהודי נשאר בעולם. היו לה קרוביים באיזה מקום מחוץ לניו-יורק, בשיטסבורג. נרמה, או בקיימברידג'. לא הבהיר מהם אפיין. היה ריב ביןיהם ובין אמו. ואו נס היה ווועם להשתאר נמלוד. לא איכפת לו על אחרים ולאחרים לא איכפת עליון. אמא השאירה קזח כסף, והוא חושש עבודה. נורא ווועם:

קולה בָּן. הגברים החלטות הוציאו מנהתקין: – לאו ואם אלך לאחר, ואם אכם אחר, מה תאמר אז? דומית, שועל מרוסק ורעד באחת חיה נספתה: – دولלי, חביבה, רק לא בחתי... دولלי... פרח של... נטמי... הלא חלק את מנופי... חלק מהויתי כולך... רק לא עכשו... دولלי, הבתו לחלי, Dolli... של... אמות, ואחרך כך... הי עכשו של... Dolli, הבתו לחלי, Dolli... יאוש מתלבט, מתחנן, הנפש מתגללה כולה לנויות אחרות. לנויות שלמה, ופוחתת שלא חנירש שם. הנוף מרוסק, מרולל והנפש נדרה מצאה אהזה ופוחתת שנם שם תגנוש, ממחזואה האחרון. הגברים בכו, התביוישו, בכיו ילדה מתחטא. כתפים רועדות שמה בחדר הסמו. حرחה ורוחמים.

– לא לא, ליוא, אל תפחד... לא, ליוא... אך רוצה אני כי נחיה, נחיה שניינו בכל האפשר... און לך מנשימת, מהי, אך תן לי את יידך הצוניות ואונייש בה...
ועכשיו הוא בקורס, והוא כאן, כאן בניו יורק, באotta העלה ממרוח לבורובי, ייחודה, מקיימת את נדרה, רחמים בלע ניו יורק הענקית, רהמים בין צפונים תקיעות. והוא שם בקורס...

פאולין שוכבת שם, על המיטה, ובערימה הילדה. כמה ורים הם לו, שניהם. בחדר אחר ורים. טוב לשכב ככה במיטה, בבוקר יום יום ראשון, אין צורך לקום לעוברה ולנסק לה לפני לבתנו. אין צורך לשקר. עד מעט תחזר ותאמר:

– אתה ישן עדו?

הוא יעצם את עינו. עד רגע לחלום, לחשוב, לחות בין הצללים המרhips. בין כל אלה הרמונות הקרכובות. עד רגע לחלום, לחשוב, לחות בינו לביןם. היא תנש אל מיטה, תתקל לו במצח בלא:

– טוב. יכול אתה עד לנוח קצת. הלא יום מנוחה היום.

אך רק לשעה קלה יתנו לו מנוחה השקט יופרע. הילד יתעורר. תר, אරחות בוקר, נשיקה לפאולין ונשיקה לילדה. לנוף והה. ואחרי הארוחה, נסעה באוטובויל. דבריים, מילים ורומי.

– שלם, מה שלומכם? – זמן רב לא ראיינו אתכם. ביוםיק טוב אצלם, אך הנשיה עלו? – ומה משקל הילד? – למי הוא דומה?

האף של אבא – שקט כמו אמא. ותוור חלילה. והכל בהתעניתות כה מרובה, כאילו לא היו חווונות אחרים בבערים נס להם. כאילו כל המתהות, כל המלים, השיותות, החפוון אינם דברים עוברים בלי ערך, כאילו אין החיים האמתיים הנדרלים בחווונות הבוגר השקט.

היא עצלה, אבל دولלי, לפני זמן לא רב, אחרי נסיעתו של ליוא לקורס. נפרדנו דרכיהם, מאו עבדו יחד בוסטרניונון, אך נשארו יידים. ליוא הצעלית במחוזה שכחוב והו לו מהלים בברובי. מהוה כהה, נוגה כצילי שירוגן. אדבת אש חולה לאייש בריא וופה. היא הורנתה אותו כדי שאחרות לא תאהבבו אחריו מותג בקסוף והו הוא נסע לקורס, וביתים עליה ביריהם להזכיר את אנשי הברובי. נילו בה, בדוללי, בשرون משתקת. כמה שנותה, Dolli, מאותו הזמן שעבדה על בתיות המבונה וشنנה בטלפון כל היום מלם בלי שום ערך. כמה שנותה. היא תפסה את דופק החיטים. אולי משתקת בתיאטר רון עור לה בוה. איינה מתעכבה על דבריהם שאין להם ערך, מתחשת את התמצית. דוללה מבכי הגער ומתגעגעת על נבכי השמהה. איינה מתחפקת בקטנות. כוותה הוא נס בתקדים שלה בחיאתרון ורוצה למזא את הנורמים העיקריים. מי פל, כי دولלי תוכל להתרומות לנובה והרביה. אותו או בנלי לב. הפתכלה ישר לתוך עינו:

התהנתנו בונן אחד: ליוא עם دولי והוא עם פאולין. האהב איזה, את פאולין – לא ידע. יסר את עצמו פעמים רביות, ואף על פי כן היה רוצה להיות קרוב לדוללי. צבע עיניה היה משתנה, לפחותים כחויתיכלות, ולפעמים ירוקות-ירוחות. היה רגעים, ויאוש כל כך מדבר נשק מתחן עיניה הנדרלה עד שקשה היה להסתבל בהן, כאילו דקרה, ובצחקה רצתה כל אחד לצחוק אותה. הארב את פאלין? ידע כי חביב את דבריה השקטים. את קולה המלכוב. הלא הדורות לה יכול ללמד הנרסה; הורות לה יכול לשכב כאן, על יד החלון המשקוף על בריטון-בריטש ולהרהר בכנון זה. دولלי, האם יכול היה לऋת מהילאו? המבן עכסיו בקורסו, בפנחים של זבקר. השעל התנברן, והוא נאלץ לנסוע. ורק אחריו שרכש לו שם. לא במוסיקת, כי אם בדבר שבעצמו לא פלל: בדרמה שכבה. אך ציריך היה לעזוב הכל ולנסוע. גנוויו היו אפרורים בונן האחרון, הוא לא שר בפה מלא. רגנוו הגנוו, התמראמו; מרחבים, אינם רוצים עוד להסתלק, ורועדים מכאב ומכעס.

ליוא אהב את دولלי. בשארית בוחותיו נשך אחריה, הוא היה חציו מת, והוא היה לו סמל החיטים. מדרבתו הוא וכל איבריה תדרבינה, בת עשרים ושמונה הייתה וככל רואיה יחשובה לבת עשרים. וכשהלאו שר בונבותה נדרה היה כאילו הצללים רוטטים סביבה, מתלבטים בערדה ואינם נועים בה.

פעם, עד לפני נסיעתו של ליוא לקורס, הקשיב מילקה לשיחתת. לא החכון לך, אך לא רצתה נס להפריע, ولو היה עזוב או סונר את הבית היו תיקף מרגנישום בוה.

– לא, לא – התהנתן קולו של ליוא – אל תנעי כי, אedor לך, אמרתי לך כמה פעמים. כל נשימת ננעה, מטה; נשימת מות. אל תנעי כי.

– הלא תאהבני, ליוא, שים נא יידך ללבוי, תן לי את שפתח הבוערות, יידך הרים מוסיפה כי חיטים.

– לא, دولלי יקרה, לא חיטים, מות תביא לך. ואני Hari אהובך את החיים, את הפרה הרען אהוב אני לך. ננעת מות. תקין אם תנעי כי.

– ליוא, גנוי באה להתרפקות. אין יכולת יותר. בשאתה מתרחק ממוני מטל אתה עלי אימה. נדרה אתה לי או בצל מתחך. הבה וארניש את חומך.

– סבלני, חביבה. לא הרבה נשאר לי, ספרדים ימי, אטמא אוטך במנע. הייתה רוצה להתרפק על שלד? אני רוצה לעצום את עיני בפעם האחרונה ולראותך כאן היה וערה, כמו תמיד. כמו עבשו, פרח הנחמדה, גנוי היקר. אל תנעי, איך אטמאך?

דומיה שרה או לשעה קלה. ידע וילקא כי שני צללים התחבטו שמה בכאב ובחרמים. וה דוח ביבו של ליוא. הוא נר בשני הדרמים במורחו של רחוב שלושים וארבעה. כל כך קרוב להם רעשה ניו יורק, המתה ברובי. כל אחד רע, מירה. אוטובוילים, רכבות. צעקות, צחוק, צללים הורפים, רוחחים ומולדים תנועות נחפות חוטפות. דמתה העיר בשעה זו, כמלאת צפינים ארכוט-ארכות, נטוות ונעוצות בבשר מפרפר. לא איכפת היה בבשר מי – אך להגען ולקחת, לऋת, לקחת; להוציא ולשים לחץ הלוע ושוב להוציא את הגברים העקומות. עיטים ענקיים עפוף, נחפו ומרתרו לטרפם. הטרף רעד. התחבט והצפרנים נתקעו ותרטרו. ופה ישבו הם. נתנו ולא רצו לקחת. פחדו להוציא את הגברים החלטות. בכו, החנגןעו, סבלו, ממשו – ופחדו.

תכניות, עשויה רישימות, מקשיב לשיחות, לרعش, רכבות, בימתחרושת, צלצולים, שרשות — והכל בלעדיה. היא אינה קיימת בכלל זה. נזכר בה רק, בכואו בערב הביתה. רק בנטשו אל הולת. האם היא חלק מהיו? הראותה לו פעם מכתב אהבה מומלטו אחר שחור אחריה. נס את תמנתו ראתה. חירות הלה. שפטים התאותיות עבות, שניים נדלות וחוקות. בכוח נשמה חמנונת.ומי יודע אם לא דמות המומלטו עומדת נס לפניה תמיד, לפני פאולין, וכי יודע אם ברגני הבודק אחרי צאתו לעוברה אין נס היא שכחת לנמרי על מציאותו, כמו שהוא שכח עליה.

מחשבות בתנותו. יצא המומלטו הנבוה מתוך מסורת התמונה, נdal, נש אל פאולין, מחזיקה בידיה, הורקה, מעביר בידו על גופה, מלטפה, ליקחה בורוותתו ורока, רוקד על מקוב אחד ורופק ברגנוו בחווקה. פאולין נוחנת עליו ומלטפת אותו במבטה אם. השוכנת קנאה בלבבה, בסען לא. סתם מחר ואני עית. יש רגע לא לראות, לא להסתבל, מחר טעם. אך האם ואת קנאה? היה רוצה לבועש בהם — אך אין

שנהה קנאית, הורה הוא לו?

מרחוק עבר טרם. צלצול, שאון הנלים הקצוב בא דרך החלון, שם, מאחוורי הבית, משתרע הים הנדול שטוף בקרני שמש. מבהיקים הם המים, מתלבדים באורות. נלים קלילומ-קלילים מתנודדים שם, ומה אם הוא ורולוי היו נשאים עכשו בסירה, כסירה החיה שטבתה על נהר הדלוור. כפות ידיים משולבות ומטחalias בברק האין סופי של הום הרחוב. רק יסתכלו והסירה תנשא מלאיה. כל היום, כל היום בלי סוף, ואחר כך יבוא הערב. המים ישחרו, יציצו, והם שים יתה, כל הום יתה. מחשבות שנייהם למקום אחר נשואים, ובסירה שני צללים מתלבדים לאחד.

ולילאו מה יאמר? נגניו ירחפו סביב לסתירה שחורים, כבדים, ועמים. לא ינע בהם, בשיטים. פתאים ישקטו הנלים. הסירה תעמור רדמת, והצללים יתלבדו ויתפרקו. דמותו ליאו תקים מתוך המים השתרעים: רזה, עינים מאובנות, נטול צער ושםה, לא יסתכל אפילה. המכט המאובן יעבור מעבר לסתירה.

ותמונה של סיירות מרוחفات. בולם בסירות. יוצאות במחול אחת מול השניה. ווללי אותו בסירה אחת, המומלטו עם פאולין בשניה, וליאו יהידי, בלי סירה. עומד במים, ענק רזה, עומד במבט מאובן. הם מכים במשוטים, רוצחים לצאת מהחוג והסירות אין נשמעות, רוקחות בחוג, אחת אתרי השניה ובתוכך עומד ליאו הענק הרזה.

— — — — —
נשפך קול ילדר בוכה בעריפת. פאולין הרימה את ראשה ושלחה לו מבט מלטף.

וילקא עצם את עינו. פאולין קמה, נעלתה את הסנדלים, ננעה אל עלה, נשקה לו על מצחו ופנהה אל היל.

— כל זמן שליאו כי לא אروع איש. אשזה את הנבייע עד תומו. היהיו אטמול בחרדי אדריאנדקם. לנתי שם בכוח העומד על גבעה ומתחזה משתערת בריכת ניארני. כחלילם הם ההרים באדריאנדקם מרחוק ובערב מתלבדים הם עם הרקע ועם הבריכה. דומה בשדות ובנכונות המשדרות סביב, אין בהם ניל ובכל זאת נהנית, שמחtiny, השבטי והתכלאי. למדתי להבין או את לייא.

הסתכל וילקא בפני דולי הילודתיים והנכונים והתפללא. איו מטרופתאות, ואיזה מרחק בינה ובין פאולין. הארותה, החתולים, הילד, כמה קטן ערכם בחווי יום יום. הם ממלאים את הימים, אך אין הם ממלאים את החיים. נחצים הם? כן. הכרחים. אבל אין ההכרחה מלאה את החיים, אף לא הימים הארוכים. ימים ושנים עוכרים ללא בלום. ישנים רק רגעים ספורים המעבירים לפני המחשבה בבחירה הברק אסוציאציות של דורות. יש רגע של מעוף חורר בתוך הוויה כולה וצריך לתהום אותן, להחלות בו. פאולין לא יכול להפסיק רגעים אלה הספורים. לא תוכל, למלילה מכוחותיה הם.

הסתכל או בדוללי, בפניה המהונעים הסונטטיבים. מעוף, משק כנפים ומכט מנובה, וบทבוננו בה ראה לא רק את חורה ולא רק אותה, אלא הרים שלמים שעבורו עשב מתגעגע, אשת רוח קלה, אשזה בלתי נתפסת של הרגע הגROL, ערך החיים ביחס ווהחולפים ברגעים הספוריים... סירה קלה בין הסוף על נהר הדילבר, אורות מניצנים על הזרם, סמלה אדום, עמק הליהוי, ורוך בלי סוף. ברגעים אלה מרחקים מטשטשים, נוף אחד מביא אחר, כל אחד והרשות, כל לוחות ותנויות המיוחרות לו, עולמות קמיים, עולמות הולכים ואחרים מתდקים ובאים.

דוללי שתקה רגע ארוך ולכדה את מחשבותיה. המשיפה:

— כן, הבינוי את לייא. יש שמהה בצער, רק לצלול בנה להרישו עד תומו, שיידקור ממש, והוא מסותיים רחני, תאמיר, אול. אין מרגנישים יופי אלא אם הוא נורם כאב פיזי ממש. שתבער אש בעצמות, כשחפת אוכלת, שייפרפר הנוף מתחך קרחת. ובכאוב זה מקנת השמהה. כמה אהבה אותו רגע. כן, אם אהב פעם בחוין אותה אהב, ולא זאת הצנומה והטובה השוכבת פה. אך, הניד לה? היורד אותה? הכרדי הדבר? לא ולא. אין כראוי. השמהה היא בצער. הימים הארוכים ללא ערך הם. ברגעי הבקרים יכול להעיבר ברגמיינו ולסבול ולשנות...

מחר הרבר. הגה הם כולם בחדר אחר. ישנים יהר. אוכלים יהר. אומרים דבריהם נמוסים וחותם אחד לשני. — כמה מאושרים הם? — אומרים כל רואיהם. ומה הווה היא ברגע זה? אולי גם אוטה מעתירות חיות הבודק... כל יום בשש הוא קם. אך ונڌק בין ניוות ורות לסוביין. והוא נשארת במטה, ואולי גם עיניה פקחות והוות. ואחר כך יהירה היא כל היום. הוא מדבר כל היום, מעבר